

HỒI 119

Nội Ngoại Giao Kích

Lúc Thương Tú Tuần và Khấu Trọng đến bên cạnh Từ Tử Lăng, gã vừa điều khiển thuyền vừa cười cười nói: “Thương trường chủ, còn năm dặm nữa là sẽ tới Cảnh Lăng, đây là một cơ hội ngàn năm khó gặp để thăm dò tình hình quân địch đó! Trường chủ hãy nhìn xem! Bên kia đồi có rất nhiều doanh trại!”.

Hai người liền đưa mắt nhìn theo hướng tay chỉ của Từ Tử Lăng, quả nhiên thấy trên một quả đồi bên bờ trái cách đó chừng vài dặm có ít nhất cũng phải tới bảy tám chục lều trại.

Khấu Trọng giả như kinh hãi chớp lấy tay Từ Tử Lăng, cố ý run run giọng nói: “Ngươi nên biết rằng mình mới chỉ học lái thuyền chứ, đã không tập trung tinh thần lại thích nhìn ngang ngó dọc, vạn nhất làm lật thuyền thì không phải thanh danh nhất thế của Dương Châu Song Hùng chúng ta sẽ tan thành mây khói hay sao?”.

Thương Tú Tuần phì cười nói: “Lúc này mọi người đều đang khẩn trương mà ngươi vẫn còn tâm tình đùa cợt được sao? Cần thận không lại làm hư chuyện đó!”.

Chợt có tiếng vó ngựa vang lên bên hữu ngạn, bảy, tám tên kỵ binh Giang Hoài chạy dọc theo bờ sông, vừa thúc ngựa vừa quất tháo không ngừng, khiến cho không khí đã khẩn trương lại càng thêm khẩn trương gấp bội.

Từ Tử Lăng đảo mắt nhìn bọn Lương Tri, Hứa Dương rồi dịch dần mục quang sang hai bên bờ, chỉ thấy ruộng đồng bỏ hoang, thôn trấn chỉ còn lại mấy mảnh ngói vụn, cảnh tượng hoang lương tiêu điều xơ xác trong lòng không khỏi bồi hồi thương cảm. Lúc này thuyền hàng của họ lại đi vào một khúc ngoặt, đám kỵ binh bị một khu rừng rậm chặn đường, rơi lại phía sau.

Thuyền đi thêm một lúc nữa thì Cảnh Lăng đã hiện ra trước mắt. Cảnh tượng trước mắt khiến ngay cả Khấu Trọng đang khí thế bừng bừng cũng phải nín thở.

Bên ngoài thành có chừng hơn ba mươi chiếc chiến thuyền lớn gấp rưỡi thuyền hàng của họ đang đậu sẵn, trên thuyền kỳ hiệu tung bay, giáo mác sáng ngời, khí thế hùng hục.

Trên bờ thì quân doanh đóng khắp nơi, vây chặt lấy Cảnh Lăng đến độ một con ruồi cũng khó bay lọt, thế trận chặt chẽ nghiêm cẩn, làm cho người ta vừa nhìn đã thấy khiếp sợ.

Thương Tú Tuần hô lên: “Còn không cập bờ đi!”.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: “Nếu như cập bờ ở đây chỉ dẫn đến kết cục khổ chiến tới chết mà thôi, tình hình trước mắt chỉ có cách mạo hiểm xuyên qua trận thế của quân địch, lao thẳng tới bến cảng bên ngoài thành, như vậy may ra mới còn chút sinh cơ”.

Khấu Trọng đảo mục quang một vòng quan sát tình hình trên thuyền địch, đoạn gật đầu nói: “Đây gọi là xuất kỳ bất ý, tưởng là hung hiểm, nhưng thực ra lại là phương pháp an toàn nhất”.

Một trận cuồng phong thổi tới làm lá buồm căng lên, chiếc thuyền lao như đi phi mã lướt trên đất bằng, xông thẳng vào trận địch.

Thương Tú Tuần hét lên lanh lảnh: “Chuẩn bị phóng tiến!”.

Khấu Trọng thấy trên thuyền địch tên nào tên nấy đều đã giương cung đáp tiễn, ngắm chuẩn về phía thuyền mình, còn bọn gã thì giống như dê béo tự chui đầu vào miệng hổ, tâm niệm chuyển động, buột miệng kêu lên: “Phóng hỏa đốt thuyền!”.

Chúng nhân trên thuyền nghe vậy đều ngạc nhiên khựng người lại, còn gã đã tung mình xuống khỏi đài quan sát, vung chân đá bay một chậu dầu đang cháy phùng phùng. Lạc Phương là người đầu tiên hiểu ra, vội vàng tung cước đá đổ một chậu dầu khác.

Lửa lập tức bốc cao.

“Phùng!”.

Cả phía đầu thuyền biến thành một khối lửa khổng lồ, khói bay mù mịt đâm thẳng vào giữa thuyền trận của địch nhân. Bọn Lương Trị giờ mới hiểu ra, vội vàng nhặt các tạp vật ném lên phía đầu thuyền để tăng cường thế lửa, cả hai lão già Thương Bằng, Thương Hạc cũng tham gia vào hành động phóng hỏa lần này.

Trống trận vang lên khắp nơi, mưa tên bay đầy trời.

Khấu Trọng vung tay quát lớn: “Các huynh đệ! Bối thuận trận!”.

“Bình! Bình! Bình!”.

Chiếc thuyền hàng hết nghiêng tả lại ngã hữu, vụn gỗ bay tứ tán, không biết đã trúng phải bao nhiêu tảng đá của đối phương bắn tới. Chúng nhân lúc này đã nấp hết sau thuẫn trận, dùng thuẫn bài để đỡ làn mưa tên của quân địch.

“Rắc!”.

Cột buồm gãy làm đôi, cả cánh buồm lớn đổ rầm xuống đám lửa lớn trên đầu thuyền. Tia lửa bắn lên tung toé, tiếp đó cánh buồm cũng bốc cháy ngùn ngụt, khói bụi càng thêm dày đặc cuồn cuộn bay về phía thuyền địch, tình hình hỗn loạn tới cực điểm.

“Ầm!”.

Trong làn khói mù đen kịt, không biết đã đụng phải chiếc chiến thuyền nào của phía địch, chiếc thuyền hàng đột nhiên rẽ ngoặt, đuôi thuyền lại đụng phải một thuyền khác, sau đó tiếp tục lao thẳng vào giữa trận thế của địch nhân.

Ba chiến sĩ của mục trường bị chấn động làm ngã nhào xuống sàn thuyền, hai người khác bị loạn tiễn bắn trúng, ngã xuống dòng sông đang cuộn chảy. Trên sông khói đen mù mịt, lửa bốc cao ngất, thuyền lật người ngã, cảnh vật khó phân.

Từ Tử Lăng vẫn bình tĩnh như thường, dựa vào trí nhớ điều khiển điều khiển chiếc thuyền đang bốc lửa tiến thẳng về phía hạ du.

Khẩu Trọng vung Tinh Trung Nguyệt lên đánh bay một cây trường mâu xuyên qua làn khói bay về phía Thương Tú Tuần, đoạn lớn tiếng kêu lên: “Đuôi thuyền cũng bắt lửa rồi!”.

Thương Tú Tuần nhìn về phía đuôi thuyền, quả nhiên thấy lửa đã bốc cao, tiếng người kêu la thảm thiết vang lên bốn phía.

“Ầm!”.

Chiếc thuyền lại nghiêng lệch sang một bên, suýt chút nữa thì chìm hẳn xuống sông.

Khi thuyền trở lại thẳng bằng thì đã xuyên qua được địch trận, tới khoảng trống bên ngoài thành Cảnh Lăng.

Từ Tử Lăng điều khiển thuyền tiến vào bờ, cao giọng nói: “Chuẩn bị thoát thân!”.

“Rầm!”.

Đuôi thuyền lại bị một tảng đá lớn bắn trúng, vụn gỗ bay tứ tung, chiếc thuyền vốn đã thấm hại nay lại càng tan nát, từ từ chìm dần xuống mặt nước.

Thương Tú Tuần hét lên một tiếng lạnh lạnh, dẫn đầu phi thân lao lên bờ, những người khác cũng không dám chậm trễ, cùng lúc nhảy vút lên, thoát khỏi thuyền hàng.

Một trận mưa tên lập tức rải xuống đầu họ, do ở trên không thân hình hoàn toàn để lộ, nên dù bọn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Thương Tú Tuần có võ công siêu phàm trác việt cũng chỉ có thể tự bảo vệ bản thân mình, không thể lo cho người khác được. Chỉ trong nháy mắt đã có năm chiến sĩ của mục trường trúng tên rơi xuống sông.

Hai nguyên lão cao thủ của mục trường là Thương Bằng, Thương Hạc giờ mới hiển lộ chân công phu, cùng với đại chấp sự Lương Trị hình thành một thế trận hình chữ phẩm, bảo vệ Thương Tú Tuần ở trung tâm, đánh bay mọi mũi tên bắn về phía nàng, an nhiên tự tại hạ thân xuống bên bờ sông.

Tính cả những chiến sĩ còn sống sót, giờ họ chỉ còn lại mười một người, sau khi chạm chân xuống đất lập tức tung mình phóng về phía cổng thành Cảnh Lăng.

Trống trận vang lên như sấm, hai nhóm quân Giang Hoài ước chừng hơn ba trăm người thúc ngựa lao ra từ hai doanh trại đặt bên bờ sông sát thành, vây lấy họ vào giữa.

Nhất thời tiếng vó ngựa rầm rập vang trời, sát khí bao trùm cả không gian.

Quân địch còn chưa tới nơi, phi tiễn đã phá không xạ tới.

Nếu hai gã dùng chân khí xoay ốc phát động Ô Độ Thuật, tuy chưa chắc đã có thể hơn được Đề Tung Thân Pháp của Thương Tú Tuần, nhưng muốn thoát khỏi hiểm cảnh này tuyệt đối không phải chuyện khó. Có điều hai gã đều là bậc anh hùng nhiệt huyết, sớm đã tung mình vượt lên chúng nhân, chặt đầu hai tốp địch nhân, không để chúng cản đường bọn Thương Tú Tuần tiến về cổng thành.

Từ bến cảnh tới cửa thành là một khoảng trống dài chừng trăm trượng.

Đỗ Phục Uy đã đặt hai doanh trại kiên cố được xây bằng gỗ ở đây, xung quanh có hàng rào gỗ, hào sâu bảo vệ, hòng cắt đoạn mọi giao thông thủy lục của Cảnh Lăng.

Quân sĩ thủ thành ở Cảnh Lăng thấy bọn họ chỉ bằng một chiếc thuyền hàng vừa rách vừa nát đã xông qua được trận thế nghiêm cẩn của địch nhân, lại có thể thành công lên bờ, lập tức reo hò vang dội, tiếng hoan hô vang động cả một góc thành, khiến huyết khí người ta phải sôi lên sùng sục.

Có điều tuy ai nấy đều đã giương cung đáp tiễn, nhưng vì địa điểm giao chiến nằm ngoài tầm tên, nên chỉ có thể hò hét trợ uy, đồng thời đốt lửa báo hiệu cho Phương Trạch Thao trong chủ soái phủ ra chủ trì đại cục.

Thương Tú Tuần thấy Khấu Trọng, Từ Tử Lăng một mình xông vào giữa đám địch nhân cả trăm người thì định quay đầu lại trợ trận, nhưng bọn Lương Tri cứ một mực ngăn cản, ngay cả Thương Bằng xưa nay vốn rất kiêu lòi cũng phải hét lên: "Nếu trường chủ quay lại, chúng ta sẽ không ai sống sót được đâu!".

Thương Hạc cũng tiếp lời: "Nếu để hai vị anh hùng Khấu, Từ đoạn hậu, chúng ta may ra mới có được một chút sinh cơ".

Thương Tú Tuần biết đây là sự thực, đành phải cố nuốt nhiệt lệ, tiếp tục phóng về phía cổng thành. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lúc này đã xông qua làn mưa tên, cùng lúc chặn lấy những tên địch đầu tiên đang lao tới.

Khấu Trọng nhún chân lao vút lên không, Tinh Trung Nguyệt hóa thành một tia chớp vàng rực rỡ, chém xả vào bốn năm cây trường mâu đang đâm về phía gã.

Bảo đao phản chiếu ánh sáng mặt trời, thanh thế càng tăng lên gấp bội.

Bảy tám tên quân Giang Hoài dẫn đầu, tên nào tên nấy đều dũng mãnh như lang hổ, nhưng khi Tinh Trung Nguyệt bổ xuống, hai mắt đều bị ánh sáng rực rỡ làm chói loà, tiếng rít gió phá không của lưỡi đao lại bị tiếng trống trận làm át đi, nên không tên nào nắm được vị trí bố trí của đối phương. Tiếp đó cả bọn cùng cảm thấy tay mình nhẹ bồng, khi phát giác cây trường mâu trong tay chỉ còn lại một đoạn ngắn ngắn, kinh hãi nháy lui lại thì đổ gục xuống trong vũng máu, đến cả mình bị chém vào chỗ nào cũng không rõ.

Nhất thời người bay ngựa ngã, quân địch vốn khí thế hùng hục giờ đây trở nên hỗn loạn như bầy kiến vỡ tổ. Mấy tên kỵ sĩ phía sau đâm phải lũ ngựa đang chạy loạn lên vì kinh sợ, có bốn năm con chiến mã đã chồm người lên, hất văng chủ nhân của mình xuống đất.

Khấu Trọng như vừa chặn đứng được một trận hồng thủy ập tới, giờ mới tung mình lui lại.

Bên phía Từ Tử Lăng lại càng đặc sắc hơn.

Khi còn cách địch nhân chừng hơn trượng, gã đột nhiên ngã người về phía trước, hai chân đạp mạnh, cả người lập tức bắn đi như một mũi tên. Vào giữa trận địch, song chưởng của gã lập tức vỗ ra mười mấy lần nhanh như điện chớp. Mỗi một chưởng đều đánh vào

bụng lũ ngựa. Nhưng chưởng kinh không làm hại gì đến lũ ngựa mà lại công kích vào địch nhân trên lưng chúng, chỉ thấy gã tới chỗ nào là đám kỵ sĩ thổ huyết rơi xuống chỗ đó, đội ngũ tiền phong của chúng lập tức bị phá vỡ.

Sau khi liền một mạch đánh ngã mười mấy tên địch, một hơi chân khí của Từ Tử Lăng đã tận, cảm thấy không thể duy trì, bèn tung mình lộn ngược lại thoát ly trận địch, đuổi theo bọn Thương Tú Tuần đang chạy về phía cổng thành.

Chỉ huy thủ thành là đại tướng thủ hạ của Phương Trạch Thao, Tiền Văn, lúc này sớm đã ra lệnh hạ cầu treo xuống, để bọn Thương Tú Tuần vượt qua hào nước tiến vào trong thành.

Quân sĩ đứng trên tường thành thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thần dũng bất phàm, sĩ khí tăng lên gấp bội, người người đều hò hét trợ uy, tiếng vang chấn động cả trong ngoài thành.

Thương Tú Tuần là người đầu tiên chạy lên tường thành, vừa hay kịp nhìn thấy hai gã dũng mãnh ngăn cản thế công của địch nhân, còn giết cho chúng người bay ngựa ngã, nhất thời cũng quên cả thân phận trưởng chủ tôn quý, nhảy cẫng lên reo hò, trong lòng dâng lên một cảm giác quan tâm lo lắng trước nay chưa từng có.

Lúc này Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã hội hợp lại ở khoảng đất trống cách cổng thành chừng trăm trượng, do vừa rồi quá hao tổn sức lực, nên cả hai gã đều thở hổn hển, tim đập thình thịch, vội vàng tung mình tiếp tục chạy về phía thành môn.

Quân địch sau khi chỉnh đốn đội ngũ lại tiếp tục đuổi tới, tiếng vó ngựa rầm rập công với tiếng hò hét trợ uy trong thành, nhất thời khiến thiên địa phong vân cũng phải biến sắc.

Hai gã chạm vai vào nhau, hai luồng chân khí nóng lạnh lập tức trao đổi bổ sung, chân lực lại được tái sinh, khoảng cách với địch nhân được kéo giãn từ mười trượng ra thành hai mươi trượng. Đám quân Giang Hoài phía sau thấy vậy liền dương cung đáp tiễn, hơn mười mũi tên bắn ra như mười tia chớp, nhằm thẳng vào lưng hai gã.

Khi bọn Thương Tú Tuần đứng trên tường thành kinh hãi thốt lên: "Cẩn thận!", thì Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã như có mắt sau lưng, địch người sang hai bên, để kinh tiễn bắn vào khoảng không.

Bọn địch nhân còn muốn tiếp tục đuổi tới, nhưng đã bị quân lính trên thành bắn tên và ném đá xuống làm người chết ngựa chạy tán loạn, đành phải quay đầu thoái lui. Chỉ trong

nhảy mất, hai gã đã vượt qua mười mấy trượng, nhảy lên cầu treo, lao vào trong thành trong tiếng hoan hô vang dội.

Cuối cùng thì cũng đã tới được Cảnh Lăng rồi.

oOo

Chúng nhân đứng trên tường thành, cúi đầu nhìn đám quân Giang Hoài bên dưới đều đã trở về doanh trại, ai nấy mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên sông có mấy đám khói bốc lên nhưng thế lửa đã không còn như lúc nãy, hai chiếc chiến thuyền đã lộn ngược lên trời, một chiếc khác thì đang từ từ chìm xuống.

Tiền Vân vẫn chưa biết thân phận của hai gã, chỉ nghĩ bọn gã là mãnh tướng thủ hạ của Thương Tú Tuần, nên bước tới cung kính nói với nàng: "Thật không ngờ trường chủ đột nhiên phượng giá quang lâm, ngày trước khi tứ đại khẩu liên thủ tấn công mục trường, tề trang chủ cũng muốn xuất binh cứu viện nhưng vì quân Giang Hoài đến xâm phạm, nên đành phải thúc thủ vô sách".

Bọn Thương Tú Tuần đều lấy làm ngạc nhiên, đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng là Độc Bá Sơn Trang cho người tới xin cầu viện, tại sao Tiền Vân lại nói ra những lời như vậy.

Lương Trị chau mày nói: "Lẽ nào Tiền tướng quân không biết quý trang chủ đã phái một người tên là Giả Lương tới chỗ chúng ta xin viện binh sao? Y còn cầm theo bức thư do chính tay quý trang chủ viết và đóng ấn tín lên nữa mà?".

Tiền Vân biến sắc nói: "Có chuyện như vậy sao? Mạt tướng chưa từng nghe trang chủ nói qua, lại càng không biết người nào tên là Giả Lương, huống hồ chúng ta xưa nay chỉ dùng phi cấp truyền thư để trao đổi tin tức, đâu cần phải sai người cầu viện binh chứ".

Khẩu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều thầm đoán chắc là do Loạn Loạn giở trò.

Thương Tú Tuần điềm nhiên hỏi: "Phương trang chủ đâu?".

Tiền Vân nói: "Mạt tướng đã sai người đi báo tin, có lẽ trang chủ cũng sắp tới rồi!".

Khẩu Trọng chột lên tiếng: "Chúng ta lập tức đi báo hội Phương trang chủ, xin Tiền huynh phái người dẫn đường!".

Tiền Vân có chút ngại ngùng ôm quyền nói: "Còn chưa thỉnh giáo cao danh quý tính của hai vị!".

Thương Tú Tuần thấp giọng nói: "Vị này là Khấu Trọng, vị này là Từ Tử Lăng, đều là bằng hữu của Phương trang chủ".

Sắc mặt Tiền Vân đột nhiên biến đổi, lùi lại sau hai bước, bật kiếm ra quát lớn: "Thì ra là hai người các ngươi, trang chủ có lệnh, lập tức giết không tha!".

Bọn Thương Tú Tuần lại thêm một phen ngạc nhiên. Trong hơn mười viên tùy tướng đứng bên cạnh Tiền Vân thì chỉ có một nửa là rút binh khí ra, nửa còn lại thì do dự bất quyết. "Đình!".

Thương Tú Tuần cũng bật kiếm ra chỉ vào mặt Tiền Vân, quát lớn: "Kẻ nào dám động thủ, ta giết kẻ đó!".

Thương Bằng, Thương Hạc đứng hai bên nàng hộ vệ, Lương Tri, Hứa Dương cũng lần lượt rút binh khí, tạo thành một trận thế bảo vệ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ở giữa. Những binh sĩ thủ thành thấy vậy đều không hiểu chuyện gì xảy ra, càng không biết nên làm sao mới phải. Khấu Trọng ngửa mặt phát ra một tràng cười lớn làm chúng nhân đều tập trung chú ý vào gã.

Khấu Trọng một tay ôm bụng, một tay đặt lên vai Từ Tử Lăng, vừa cười ngặt nghẽo vừa nói: "Tiểu Lăng à! Thật buồn cười chết đi được! Ta đang không biết có nên đặt thêm cho Phương trang chủ cái ngoại hiệu là Hồ Đồ Trùng nữa hay không đây! Đầu tiên là để yêu nữ Loan Loan của Âm Quý Phái thao túng tự mình giết chết thân đệ, sau đó lại giết chết mãnh tướng hàng đầu của mình, rồi còn để ả trộm lấy ấn tín viết thư bày cạm bẫy hại người, giờ đây còn coi bạn như địch, đòi giết hai đại hảo nhân chúng ta nữa, người thấy có đáng cười hay không?".

Sắc mặt vốn đã khó coi của Tiền Vân lúc đỏ lúc trắng, song mục hừng hực sát khí, tức giận gầm lên: "Kẻ nào dám vu khống Loan Loan phụ nhân... ta...".

Thương Tú Tuần vung kiếm đâm tới trước ngực, đồng thời quát lớn ngắt lời y: "Câm miệng! Hiện giờ đại quân của Đỗ Phục Uy đang ở ngoài thành, bên trong lại có yêu nữ làm loạn, tên quý hồ đồ nhà ngươi chẳng những không biết can gián chủ nhân, lại còn muốn cùng với chúng ta tàn sát lẫn nhau! Hừ! Bây giờ chúng ta sẽ phất tay bỏ đi để xem các ngươi có kết cục thế nào!".

Khấu Trọng dịch người tới sau lưng Thương Tú Tuần, nghiêng đầu nhìn qua vai nàng, mỉm cười nói: “Không phải Tiền tướng quân cũng bị yêu nữ Âm Quý Phái mê hoặc rồi chứ?”.

Tiền Vân chưa kịp nói gì thì một lão tướng chừng hơn sáu mươi tuổi đứng sau lưng y đã bước lên, nghiêm mặt nói: “Khấu gia câu nào cũng nói Loạn Loạn phu nhân là yêu nữ Âm Quý Phái, không biết có bằng chứng gì không?”.

Từ Tử Lăng ung dung đáp: “Chỉ cần để chúng tôi đối chất với Loạn Loạn, tự nhiên mọi sự sẽ rõ ràng, không phải ngay cả chuyện này mà Tiền tướng quân cũng không làm được chứ?”.

Lương Trị cười lạnh nói: “Nếu vọng động can qua chỉ làm cho người thân đau buồn còn kẻ thù thì thống khoái, Tiền tướng quân nên suy nghĩ cho kỹ thì hơn!”.

Mấy viên tùy tướng đứng bên cạnh Tiền Vân đều gật đầu tỏ ý tán đồng. Tiếng tù và ở phía xa xa không ngừng truyền lại, càng làm tăng thêm cảm giác nguy hiểm và khẩn trương.

Tiền Vân chán nản buông kiếm thở dài nói: “Đã có trường chủ ra mặt giùm hai người đó, tiểu tướng cũng khó làm chủ, đành đợi trang chủ tới rồi định đoạt vậy!”.

Y đang định sai người đi hối thúc Phương Trạch Thao thì Thương Tú Tuần đã không vui nói: “Tiền Vân ngươi trở thành kẻ sợ đầu sợ đuôi như vậy từ lúc nào vậy? Ngươi thử mở mắt ra mà nhìn ra bên ngoài xem, Cảnh Lăng sắp bị phá tới nơi rồi mà còn không biết quyết đoán hành động nữa, lập tức rút ra một bên cho ta, ta phải đích thân giết chết con yêu nữ đó!”.

Khấu Trọng cũng vùng tay lên nói: “Nếu không phải vì yêu nữ, Cảnh Lăng làm sao rơi vào tình trạng phong vũ tiêu điều như hiện giờ, sự tồn vong của Cảnh Lăng chỉ phụ thuộc vào quyết định này thôi!”.

Lão tướng kia liền lập tức bước lên một bước, khom người nói: “Các vị hãy đi theo lão phu!”.

Tiền Vân tức giận nói: “Phùng Ca ngươi... ngươi tạo phản rồi...”.

Tiền Vân còn chưa kịp nói hết lời, một thanh đao, hai thanh kiếm đã đặt lên vai y. Thương Bằng lướt tới vùng chỉ điểm vào một huyệt đạo cạnh sườn y, Tiền Vân lập tức gục người xuống bất tỉnh.

Thương Tú Tuần không để ý tới họ Tiền nữa, lập tức chạy xuống bậc cấp.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>